

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

У мороці на нього чатувало щось.

Щось прадавнє й жорстоке скрадалося в пільмі, поневолюючи його свідомість. Воно не належало до цього світу й з'явилося тут, щоб залякати його передвічним, первинним холодом. Їх розділяв якийсь невидимий бар'єр, але він поступово стирався, щоразу як істота просувалася вздовж тієї межі, ніби випробовуючи його на міцність.

Він не пам'ятав свого імені.

Це було перше, що він забув, коли пільма огорнула його тижні, місяці чи то віки тому. Потім забув імена тих, хто так багато важив для нього. Відчував жах і відчай — просто через єдиний спогад, який виринав у пам'яті, наче барабанний дріб: кілька хвилин крику, крові та крижаного вітру. У тому приміщенні із червоного мармуру та скла були люди, яких він любив; там загинула жінка...

Загинула нібито з власної провини.

Чарівна жінка з тендітними руками, схожими на золотих голубів, та він не міг згадати її імені. То була не її провинна. То була провинна чоловіка на троні зі скла, який наказав охоронцеві мечем перерубати її плоть і кістки.

Не було нічого в пільмі після миті, коли голова жінки зі стукотом упала долі. Не було нічого, *окрім* цієї миті, знову, знову і знову, а ще тієї істоти, яка чигала поблизу, поки він зламається, піддається, впустисть її всередину. Принц.

Він не міг пригадати, чи був то принц, чи він сам колись був принцом. Проте навряд чи. Принц не дозволив би відтяти голову тій жінці. Принц зупинив би лезо. Принц урятував би її.

Але ж не врятував і знав, що його ніхто не врятує.

Поза межами п'їтьми існував реальний світ. Його примусив увійти в п'їтьму той, хто наказав убити прекрасну жінку. І тоді ніхто не помітив, що він став не більше ніж маріонеткою, яка намагається говорити й діяти, попри пута, які сковують розум. За те, що вони цього не помічали, він їх ненавидів. Одна з емоцій, яку він ще усвідомлював.

«Я не повинна була в тебе закохуватись». Так сказала жінка, а тоді померла. Вона не повинна була кохати його, а він не мав наважитися покохати її. Він заслужував на цю п'їтьму, тому, коли невидимі пута спадуть і те, що чигає на нього, накинеться, впиваючись та шмабуючи... він на це заслужив.

Отож він залякнув у п'їтьмі, слухаючи крики, споглядаючи кров і удари плоті об камінь. Знав, що варто пручатися, що *потрібно* боротися, перш ніж обруч із чорного каменю стисне його шию.

Але в п'їтьмі на нього чатувало щось, і він не був годен змусити себе довго опиратися.

Розділ другий

Аеліна Ешривер Галатінія, спадкоємиця вогню, улюблениця Мейли Світлоносиці й законна королева Террасену, прихилилася до пошарпаної дубової стійки й уважно дослухалася до звуків у корчмі, намагаючись розрізнити вітальні вигуки, стогони та непристойний спів. Попри те що за останні кілька років тут змінилося кілька власників, це підземне кубло, відоме як «Льох», залишилося тим самим: неприємно задушливе, із запахом несвіжого елю й немитих тіл, а завсідниками його були покидьки та запеклі злочинці.

Чимало молодих лордів і крамарських синочків, котрі чванькувато спускалися сходами до «Льоху», ніколи більше не побачать денного світла. Іноді це ставалося тому, що вони хизувалися золотом і сріблом не перед тією людиною; іноді тому, що були такі марнославні чи п'яні, що вважали, буцімто можуть стати до бою і вийти з нього живими. Іноді вони погано поводитися з котроюсь повією в альковах обабіч зали й із власного досвіду дізнавалися, яких людей насправді цінують власники «Льоху».

Аеліна відпила елю, що його кілька хвилин тому налив їй у кухоль спітнілий корчмар. Водянистого й дешевого, але принаймні холодного. Поміж чаду брудних тіл до неї долинув запах смаженого м'яса й часнику.

У шлунку забурчало, але вона була не така дурна, щоб замовляти їжу. По-перше, м'ясо тут бувало суто завдяки

щурам у поближньому підворітті; по-друге, заможні відвідувачі зазвичай знаходили в ньому щось таке, через що прокидалися в уже згаданому підворітті з порожнім гаманцем. Якщо взагалі прокидалися.

Її одяг був замурзаний, але досить пристойний, щоб привернути злодієву увагу. Тому вона пильно придивилася до елю, понюхала, а тоді відсьорбнула й вирішила, що перейматися нема через що. Усе одно доведеться шукати їжу, але не раніше, ніж вона дізнається в «Льосі» те, що їй потрібно: що в біса сталося в Ріфтголді за той час, поки її не було. І якого клієнта Аробінн Гемел хотів побачити аж так, що ризикнув зустрітися тут, тимчасом як містом, наче зграї вовків, нишпорили жорстокі охоронці в чорній формі.

Їй вдалося прослизнути повз один із таких патрулів, коли бігла сюди, але вона встигла помітити гаптованого оніксового віверна на їхньому вбранні. Чорне на чорному — можливо, королю Адарлену набридло вдавати, що він не є загрозливим, і він видав королівський указ про відмову від традиційних шарлатового та золотого кольорів імперії. Чорний колір — для смерті, чорний — для двох його Вірдових ключів, чорний — для демонів валгів, яких він тепер використовував, щоб створити собі непереможну армію.

Спиною пробігли дрижаки, і вона випила решту елю. Коли поставила кухоль, її мідяно-руде волосся сколихнулося й заясніло у світлі кованих канделябрів.

З доків вона чкурнула на берег річки — до Тіньового ринку, де будь-хто міг знайти будь-що рідкісне, контрабандне чи цілком пересічне, і купила барвник. Заплатила крамарці додатковий срібник, щоб скористатися комірчиною в глибині ятки й пофарбувати волосся, ще

досить коротке, не відросле навіть до плечей. Охоронці, котрі стежили за доками, шукатимуть молоду жінку зі світлішими косами, тож не звернуть на неї уваги. Усі шукатимуть золотоволосу жінку, коли за кілька тижнів надійде звістка, що королівська оборонниця не впоралась із завданням — знищити королівську родину Вендліну й викрасти їхні плани військово-морської оборони.

Вона надіслала попередження королю й королеві Ілвею кілька місяців тому й знала, що вони вживуть належних заходів. Але ще до того, як вона змогла здійснити перші кроки свого плану, під загрозою залишалась одна людина — та сама, яка могла б пояснити, чому біля доків з'явилися нові вартові. І чому місто стало помітно тихішим, напруженішим. Принишклим.

Якби вона хотіла почути щось про капітана гвардії та про те, чи він у безпеці, то це було б саме тут. Треба було лише підслухати правильні розмови або поспілкуватися з правильними людьми. Яким же щасливим збігом обставин стало те, що вона побачила Терна, — одного з асасинів, до яких Аробінн був найприхильнішим, — той купував останню дозу улюбленої отрути на Тіньовому ринку.

Вона простежила за ним вчасно, щоб углядіти, як ще кілька Аробіннових асасинів збиралося в залі притону. Вони ніколи не робили такого — хіба тільки в присутності їхнього господаря. Зазвичай тільки тоді, коли Аробінн зустрічався з кимось дуже-дуже важливим. Або небезпечним.

Коли Терн із рештою прослизнули в «Льох», вона почекала на вулиці кілька хвилин, затримавшись у тіні, щоб побачити, чи не прийшов Аробінн, але їй не пощастило. Мабуть, він уже був усередині.